

Пропълзѣва въ дѣсно. И кога доде наспоредъ съ колѣничилия, вгледва се: — то било дѣнеръ. Отдѣхва си и трѣгва къмъ него, за да не изтѣрве пжтеката. Само нѣколко стѣпки и влиза въ гората. Тѣмата е непрогледна. Желѣзко се спира да чуе дали нѣма хора въ гората и се задѣхва: счува му се шепотъ!

Безъ брой предположения: страшни, мжчителни. Но мисълта да се промѣкне, за да разбере какво има оттатѣкъ е по-силна отъ всичко. Той махва ржка и трѣгва. И когато навлиза въ гората разбира, че листата шушнатъ. Отдѣхва си — и пакъ трѣгва.

Не миналъ десетина крачки, предъ него свѣтватъ две точки. Взира се: точкитѣ почватъ да растатъ. Приблѣжи нѣколко крачки и забеляза, че това сж очи. Очи на вѣлкѣ. Да извика — бои се да не бѣде чутъ. Да вземе въ страни — непроходимо. А очитѣ се разгарятъ и ставатъ по-едри. Да се върне е много късно. Решава веднага. Вмѣсто вѣлкѣтъ да нападне — Желѣзко се спуща и съ все сила забива гегата въ очитѣ.

Борбата е неравна. Звѣрътъ се хвърля ожесточенъ. Желѣзко олучва още веднажъ главата; хваща разиналитѣ челюсти и съ неподозирана сила у себе — повали вѣлка и заби гегата въ устата на звѣра...

Колко се е борилъ Желѣзко не помнѣше. Какъ е успѣлъ да забие гегата — незнаеше. Ала когато се опомня — вижда се цѣлъ окървавенъ.

Изморенъ сѣда да си отдѣхне.

Първа мисълъ му идва: какво да каже, кога го видятъ окървавъ?

Спасителниятъ отговоръ е готовъ: ще каже, че му се изгубила овца. Сварилъ когато вѣлка я душилъ и въ борбата се окървавилъ.

Трѣгва съ нови сили и още по-твърда вѣра, че ще успѣе.

Излѣзе изъ гората, пое по билото на падината и пакъ се вслушва. Сега вече той дочу стѣпки на човѣкъ. Да запита — боеше се. Защото знаеше, че това сж неприятелски окопи. Спира се, вслушва се и разбра, че това е постъ.

— Най подире да става каквото ще! — решава Желѣзко. Пълзейки напредва; и все съобразяваше, какъ да избиколи и пакъ да се намѣри както знае мѣстността...